

*Ugy reszket a szivem, mikor a harang szól,
Ugy reszket a csöndes, siró fuvalomtól!
Küldj balzsamot néki szárnyas angyalodtól!*

*Add vissza szemének tiszta ragyogását,
Sápadt orcájának vidám mosolygását,
Lelankadt kezének ölelő áldását!*

Pósa Lajos!

Az én anyám

Szedjétek össze mind-mind a Földnek
gyémántját, gyöngyét, minden aranyát,
nem birtok semmit, koldusok vagytok,
ha eltemettek egy édesanyát.

Legyen kenyered kemény, mint a kő,
ruháskád foltos, rongyos a cipőd:
boldog vagy, gazdag, ha Édesanyád
mesél s megcsókol lefekvés előtt.

Oh, mert e szóban: Édesanya-szív,
az Isten nekünk mindent megadott,
az Édesanyád örömkönnyénel
láttál-e tisztább, szent gyöngyharmatot?

Van-e édesebb dalá a Földnek,
mint amit dalolt, kis bölcsődalunk?
— végigkísér ez koldust és királyt
s elringat, mikor könny az italunk.

E szóban: Anyám! — benn van az Élet
legdrágább kincse az Isten után...
nem hullat senki igazabb könnyet,
mint Édesanya gyermek bánatán!

Nincs is a Földön szentebb vallomás,
zengi a szívünk... mintha hallanám,
egyszer mindenki megvallja e szót:
„Nincs drágább senki, mint az én Anyám!”

Balázs Győző.